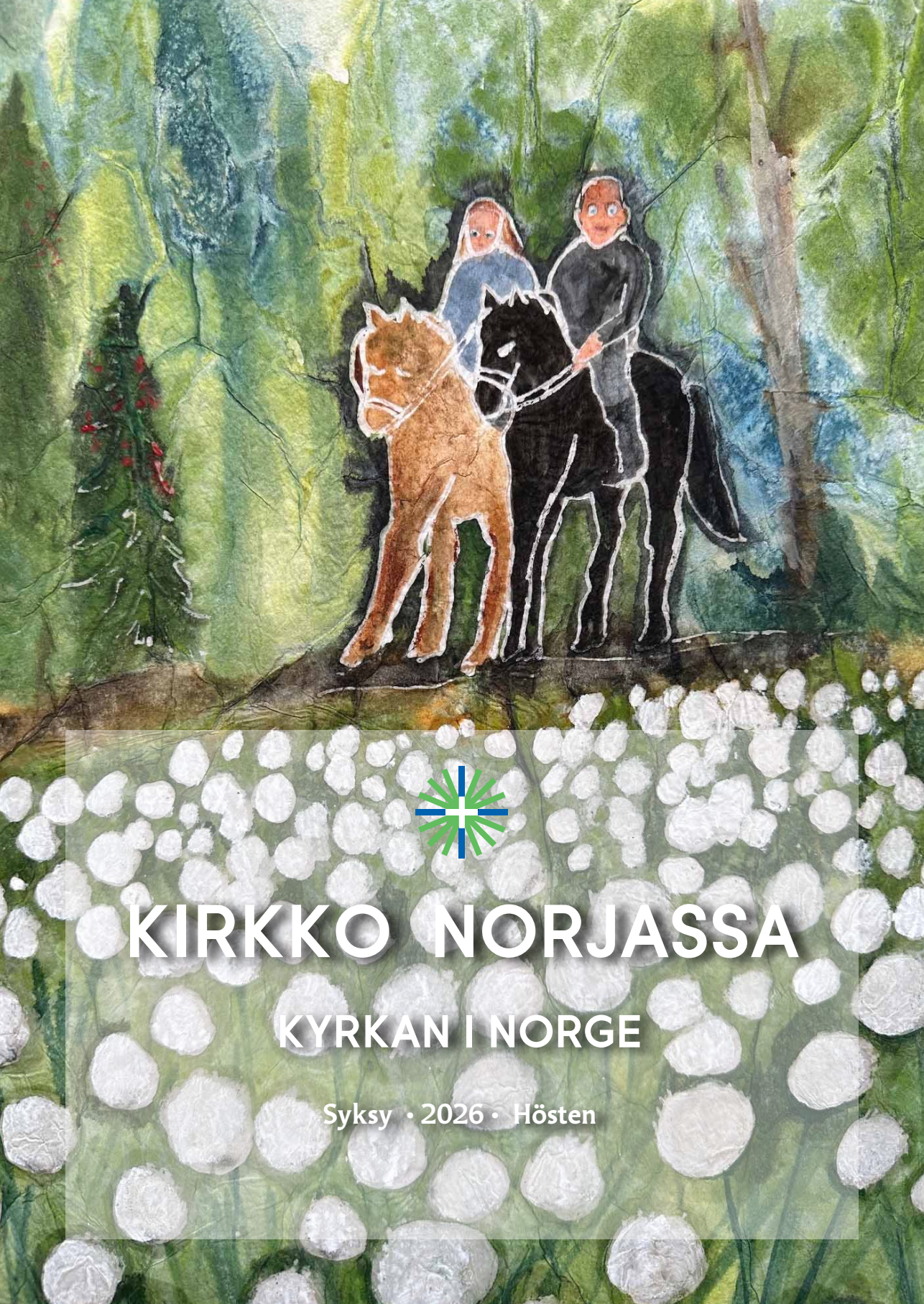

KIRKKO NORJASSA

KYRKAN I NORGE

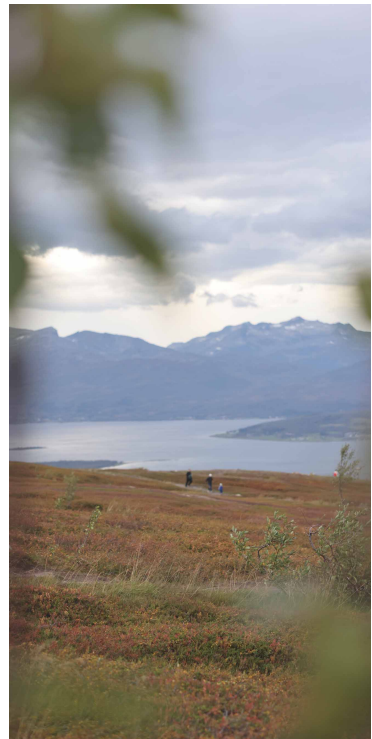
Syksy • 2026 • Hösten

Kansikuva

Kansikuvan on maalannut kuvittaja Päivi Hilska. Kuva "Kerttu ja Paavo" on osa hänen kuvitustaan Åsta Holthin (1904–1999) romaniin Ruis ja rauha (norj. Kornet og freden, suom. Riitta Berger). Kuva valittiin kanteen, koska se kuvaa metsäsuomalaista elämää ja sopii siten lehden metsäsuomalaisuutta käsittelevään juttuun. Romaani kertoo Paavon ja Kertun tarinan kautta, miten metsäsuomalaiset elivät, mihin he uskoivat ja miten he selvisivät.

Omslagsbild

Omslagsbilden är målad av illustratören Päivi Hilska. Bilden "Kerttu ja Paavo" (Kerttu och Paavo) är en del av hennes illustrationer till Åsta Holths (1904–1999) roman Kornet og freden (fi. Ruis ja rauha, övers. Riitta Berger). Bilden valdes till pärmen eftersom den skildrar skogsfinnarnas liv och passar därmed tidningens artikel om skogsfinnarna. Romanen berättar genom Paavo och Kerttu hur skogsfinnarna levde, vad de trodde på och hur de klarade sig.

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge
Den finske menigheten i Norge

+ 47 22 42 22 15
post@finskekirken.no

Pappi
Präst

+47 481 10 813
Päivi Aikasalo
paivi.aikasalo@finskekirken.no

Kirkko Norjassa • Kyrkan i Norge
2026-3
38. vuosikerta • 38. årgång

Vastaava toimittaja • Ansvarig redaktör
Roosa Marjaniemi
+47 913 19 723
roosa.marjaniemi@finskekirken.no

Bedriftstrykkeriet, Oslo

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE

Mitä sinä osaat?

Kesä on ohi ja syksyn harrastukset, kerhot ja tapahtumat käynnistyvät uudelleen. Niin myös seurakunnan toiminta. Siksi haluankin esittää jokaiselle kysymyksen: voisitko sinä olla mukana jotenkin rakentamassa seurakuntaa?

Vapaaehtoistyöstä saatetaan puhua kuin se vaatisi erityistä kutsumusta tai henkilökohtaisen selonteon siitä miksi ja kuinka. Todellisuudessa se on usein paljon arkisempaa: joku tekee kahvit, joku leipoo ehkä pullaa. Joku saattaa myös vapaaehtoisena vetää jumppaa, kuten Anumari, josta voi lukea tämän lehden sivuilla.

Seurakunnassa on tilaa kaikenlaisille taidoille. Yhteinen tekeminen ei ainoastaan rakenna toimintaa, vaan myös yhteisöä. Hyvä mieli leviää ja tutustumiset syntyvät vahingossa.

Syksyn alku on oivallinen hetki tarttua mukaan. Jos sinulla on jokin idea, taito tai vain halu olla osana jotain yhteistä, ota meihin yhteyttä. Olemme iloisia kaikesta avusta ja erilaisista taidoista, joita voit tarjota yhteiseen hyvään.

Mukavaa syksyn alkua,

Roosa Marjaniemi
Viestintävastaava

Vilka färdigheter har du?

Sommaren är över och höstens hobbyer, sammankomster, och evenemang drar igång igen - liksom församlingens verksamhet. Därför vill jag ställa en fråga till er alla: skulle du kunna engagera dig i att bygga upp församlingen på något sätt?

Ibland talar man om frivilligarbete som om det krävs en särskild kallelse eller en ingående förklaring om "varför" och "hur". I själva verket handlar det ofta om helt vanliga saker: någon kokar kaffe eller bakar kanske bullar. En volontär kan också leda ett träningspass - såsom Anumari, vars berättelse du kan läsa om på en annan sida i den här tidningen.

Det finns plats för alla slags färdigheter i församlingen. Att göra saker tillsammans stärker inte bara verksamheten utan också gemenskapen. En känsla av välbefinnande sprider sig och nya kontakter uppstår helt naturligt.

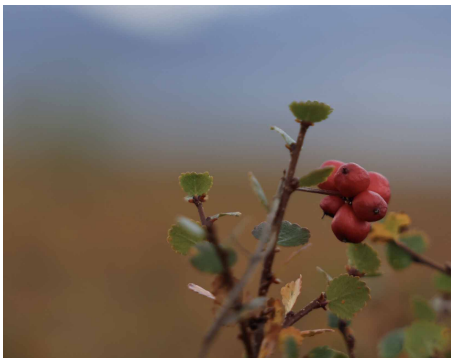
Början av hösten är ett utmärkt tillfälle att engagera sig. Om du har en idé, en färdighet eller helt enkelt en önskan om att vara en del av en gemensam insats, får du gärna höra av dig till oss. Vi välkomnar all hjälp och den mångfald av kunskaper som du kan bidra med för det gemensamma bästa.

Med önskan om en fin start på hösten,

Roosa Marjaniemi
Kommunikationsansvarig

Syksy • Hösten 2026

Tervetuloa syksyn 2026 numeroon.
Ajankohtaisia aiheita, ihmisiä ja ilmiöitä Norjasta.
Välkommen till höstnumret 2026.
Aktuella ämnen, människor och fenomen från Norge.

Ledare • Pääkirjoitus	3
Metsäsuomalaisten jäljillä	6
I skogfinnarnas fotspår	10
Vapaaehtoiseksi seurakuntaan?	14
Vill du ställa upp som frivillig i församlingen?	15
Kirjavinkit	16
Suomalaisuus läsnä kotona ja seurakunnassa	18
Finsk närvaro hemma och i församlingen	22
Sivut lapsille ja lasten vanhemmille	26
Kirkolliset toimitukset • Kyrkliga förrättningar	30
Kokoontumisia kodeissa ja ehtoollista hoivakodissa	30
Samlingar i hemmen och nattvard på ett vårdhem	31
Ekumeeniset tapahtumat • Ekumeniska evenemang	32
Syksyn tapahtumia • Höstens händelser	33
Be och arbeta	34
Rukoile ja tee työtä	35

Norjassa metsäsuomalaisten asuttama alue oli erityisesti Hedmarkin läänin itäosa, jota kutsutaan yhä nimellä Finnskogen, Suomalaismetsät. Alueella on yhä jäljellä metsäsuomalaisten rakennuksia ja paikannimiä, jotka muistuttavat suomen kieltä.

18 Norjan suomalainen seurakunta on ollut mukana Marjon ja Borgerin perheen matkassa monella tapaa, kuten kirkollisten toimitusten sekä tapahtuma- ja kerhotoiminnan kautta.

34 Hur bör man leva för att leva ett gott liv?

Metsäsuomalaisen jäljillä

TEKSTI PÄIVI AIKASALO
KUVAT ROOSA MARJANIEMI

Toukokuisena aurinkoisena aamuna bussilastillinen innokkaita suomalaisen ja metsäsuomalaisen kulttuurin ystäviä matkaa Oslostä kevätretkelle. Retki on Norjan suomalaisen seurakunnan järjestämä, ja tällä kertaa retkikohteena on viime vuonna valmistunut Metsäsuomalaismuseum. Meistä jokainen haluaa nähdä jotain suomalaista ja kotoista tuossa museossa. Odotus palkitaan.

Metsäsuomalaiset, skogfinner, ovat 1580-luvulta lähtien erityisesti Savosta Keski-Norjaan ja Ruotsin rajametsiin muuttaneita suomalaisia uudisraivaajia. Sodät ja katovuodet ankeuttivat elämää ja länsinaapuri houkutteli kaskenpolttotaitoisia suomalaisia laajoihin asuttamattomiin metsiin verovapaudella ja uusilla viljelysmailla.

Norjassa metsäsuomalaisten asuttama alue oli erityisesti Hedmarkin läänin itäosa, jota kutsutaan yhä nimellä Finnskogen, Suomalaismetsät. Alueella on yhä jäljellä metsäsuomalaisten rakennuksia ja paikannimiä, jotka muistuttavat suomen kieltä.

Metsän inspiroimaa arkkitehtuuria

Kun saavumme suomalaismetsiin, maisema alkaakin yllättäen näyttää kotoisalta; kumpuilevaa kangasmetsää, pieniä järviä ja suorarunkoisia mäntyjä. Itse museorakennuksen ympärillä kohoa puisia pylviäitä ja kun astumme sisään avaraan ja valoisaan aulaan, katto tuntuu olevan korkealla. Kattoa kannattelevat pylvääit ovat kuorittuja mäntyjä. Suurista ikkunoista avautuu maisema metsään.

Uusi museorakennus valmistui vuonna 2025. Sitä varten järjestettiin kansainvälinen arkkitehtikilpailu, joka keräsi 200 ehdotusta 17 eri maasta. Voittajaksi valikoitui tanskalaisten arkkitehtien ehdotus "Finnskogens hus". Kilpailun voittajaehdotus on saanut inspiraationsa metsäsuomalaisten rakkaudesta luontoon.

Liisa Thune istuu museon aulassa ja ihastelee rakennuksen kauneutta. - Nämä pylvääit ovat kuin puiden runkoja, tämä tilan vaaleus on kaunista. Täällä on ihana tunnelma ja hyvä hengittää, hän toteaa. Myös Anneli Erma Møller kiittelee, kuinka tilassa yhdistyvät upeasti moderni design ja luonto. - Mustat yksityiskohdat vaalean puun rinnalla ovat hyvä vastakohta. Tämä on kuin katedraali.

Tuttuja esineitä

Oppaiden johdolla kierrämme museon näyttelytiloja. Esillä on upeita videokuvia suomalaismetsien luonnosta eri vuodenaikoina sekä kaskenpoltosta. Tämä tarkoittaa pellon raivaamista metsää polttamalla. Lisäksi museossa on esineitä, karttoja, valokuvia ja pienoismalleja.

Kuuntelemme oppaan kuvausta tyypillisistä suomalaisista savutuvista ja -pirteistä. Näissä savu tulee kiuasta tai uunia lämmittäessä sisään, mutta onneksi sentään jää rakennuksen yläosaan. Lämmityksen päätyttyä savu haihtuu, mutta kiuas tai uuni jää lämmittämään. Mari Suoheimo kertoo, että hänelle uutta on oppaan kuvaus siitä, että savu on myös desinfioinut bakteereja ja siksi suomalaismetsien asukkaat olivat muita terveempiä ja tämä on vähentänyt myös lapsikuolleisuutta.

Merja Salmen mielestä hyvin mielenkiintoista on esimerkiksi rakennusten kattojen valmistaminen. - Niissä on puuta monta kerrosta ja tuohta tarvittiin myös katoille, tätä en tiennyt aiemmin. Myös kaskeaminen avautui aivan uudella tavalla. - Kaskenpoltossa ei todellakaan poltettu vain ruohoa, vaan puut, jotka oli ensin kaadettu ja kuivatettu. Sitten alue vielä piti aurata, ennen kuin vilja kylvettiin. Tämä kaikki on täällä mielenkiintoisesti kuvattu, Merja toteaa. Maija Martinsen jatkaa, että erityisesti museon monet esineet ovat mielenkiintoisia. - Näissä kuvissa on heinäseipäitä, aivan samoin kun lapsuudessani 1950-luvulla. Norjassahan heiniä ei ole kuivatettu seipäillä. Mutta mielenkiintoista, kuinka sama tapa on säilynyt satoja vuosia, hän miettii.

Soile Tuomikosken mielestä kiinnostavimpia ovat ne esineet, joita hän on nähnyt isovanhempiensa kodissa lapsuudessaan. - Potkukelkka täällä on tosin isompi, mutta selässä kannettavat pärekopat ja tuohikontit ovat tuttuja. Soilelle museo on kuin kuvaus suomalaisesta sisusta. - Suo, kuokka ja Jussi, siitä raivaushengestä tämä museo kertoo. Hänen puolisonsa Jussi Tuomikoski jatkaa, että erityisen

Metsäsuomalaismuseon uusi rakennus valmistui vuonna 2025 kansainvälisen arkkitehtikilpailun voittaneen ehdotuksen "Finnskogens hus" pohjalta.

koskettavaa on se, kuinka ihmiset ovat eläneet omavaraisesti. -Kaikki on tehty itse omin käsin, asunnot, työvälineet, leikkikalut sekä ruoat ja vaatteet. Ihmiset ovat raivanneet omat pellot ja lisäksi eläneet metsästyksestä sekä kalastuksesta ja vielä lisäksi poimineet sienet ja marjat. He olivat sitkeitä selviytyjiä.

Metsäsuomalaisten lipun tarina

Metsäsuomalaisten lipun tarina on Anne Halvorsethin mielestä vierailun mielenkiintoisin anti. Vuonna 2022 käyttöön otettu lippu on yhteinen Ruotsin ja Norjan metsäsuomalaisille. Siinä on vihreällä pohjalla puna-musta-keltainen vinoneliö. Vihreä tausta viittaa metsään, keltainen väri valmiiseen ruisvainioon sekä tuohitöihin. Punainen reunus kuvaa tulta ja pyhänä puuna pidetyn pihlajan marjoja. Musta viittaa kaskeamiseen sekä savupirttien ja -saunojen että riihien nokeen. Vinoneliö kuvaa hedelmäl-

lisyyttä.

Metsäsuomalaisten menneisyydestä tiedetään erityisesti Carl Axel Gottlundin (1796–1875) ansiosta. Museokierroksella tämän miehen elämä teki erityisen vaikutuksen Erja Eroseen. Gottlund syntyi Savossa ruotsinkielisen papin poikana, opiskeli Turussa ja Uppsalassa sekä teki vuonna 1821 tutkimusmatkan metsäsuomalaisten keskuuteen. Hän tutki metsäsuomalaisuutta sekä Ruotsin että Norjan puolella, dokumentoi paikallisia tapoja ja tallensi suomalaisia sukunimiä. Hän ryhtyi myös tukemaan vähemmistökulttuuria laatimalla tarvittavia asiakirjoja viranomaisille ja vaatimalla suomenkielisiä kouluja ja papistoa. Gottlundin päiväkirjat julkaistiin vuonna 1931.

Metsäsuomalaisuus nyt

Maria Aho kertoo kuinka Tromssassa asuessaan kveenit tulivat tutuiksi. Kveenit ovat Pohjois-

Norjaan 1700–1800-luvuilla Suomesta muuttaneiden suomalaisten jälkeläisistä koostuva etninen vähemmistö. Mutta kun Maria muutti Osloon, hän huomasi usein törmäävänsä metsäsuomalaisuuteen. - Kun ihmiset kuulivat, että olen suomalainen, moni kertoi, että hänelläkin on suomalaisia juuria. Minulla on paljon tällaisia norjalaisia tuttavuuksia, hän nauraa iloisesti.

Metsäsuomalainen kulttuuri onkin alkanut elää Norjassa uutta nousukautta ja siitä kertoo myös uusi museorakennus. On arvioitu, että 500 000 Norjan asukkaalla on metsäsuomalaisia sukujuuria ja metsäsuomalaiset tunnustetaan nykyään yhdeksi Norjan viidestä kansallisesta vähemmistöstä. Museon tehtävänä on välittää tietoa, toimia kohtauspaikkana metsäsuomalaisille ja tutkijoille sekä ajaa metsäsuomalaisten etuja.

Pala Savoia Norjassa

Arja Jäntti on jo toista kertaa uudessa museossa. - Kun minä olin Suomessa, ei siellä puhuttu mitään metsäsuomalaista. On hienoa, että olen oppinut tuntemaan suomalaisten kulttuuria täällä Norjassa. Olen vaikuttunut museon suuruudesta ja suosioista.

Opastetun kierroksen jälkeen nautimme lounaaksi perunakeittoa, jota oli ryyditetty paistetulla pekoniilla. - Perunasta on moneksi, totesimme yhdessä. Vierailumme loppupuolella Leena Klaveness huomaa, että ihmismäärästä huolimatta tunnelma museossa on rauhallinen. - Tuntuu, että täällä mieli siintyy. Rauhallisuus tulee hänelle rakennuksesta, sen seinien kuusilaudoista, kuulluista kertomuksista ja ihmisten elämäntarinoista. - Finnskogenilla on hieno historia. Täällä tuntuu kuin olisi Savossa, hän nauraa. Ehkä meillä jokaisella onkin aavistus kotoa käymisestä tämän kevätretken jälkeen.

I skogfinnarnas fotspår

TEXT PÄIVI AIKASALO
BILDER ROOSA MARJANIEMI

En solig majmorgon beger sig en busslast entusiastiska beundrare av finsk och skogfinsk kultur sig av från Oslo på en vårutflykt. Utfärden, som anordnas av Den finländska församlingen i Norge, går den här gången till Norsk Skogfinsk Museum, som öppnades förra året. Vi hoppas alla finna något finskt och för oss bekant på museet - och våra förväntningar infrias.

Skogfinnarna var finska nybyggare som från och med 1580-talet utvandrade, främst ifrån Savolax-regionen, till mellersta Norge och de till Norge angränsande skogarna på svenska sidan. Krig och missväxtår gjorde livet svårt, samtidigt som vår västra granne lockade finländare med kunskaper i svedjebruk till stora, obebodda skogar med löften om skattebefrielse och nya jordbruksmarker.

I Norge bosatte sig skogfinnarna främst i den östra delen av Hedmark fylke, ett område som än idag kallas 'Finnskogen' - "de finska skogarna". Byggnader och Ortsnamn som bär spår av det finska språket finns fortfarande kvar i området.

Arkitektur inspirerad av skogen

När vi anländer till Finnskogen börjar landskapet plötsligt kännas bekant: böljande ljungskogar, små sjöar och tallar med raka stammar. Pelare av trä reser sig runt själva museibygnaden. När vi så kliver in i den rymliga, ljusa foajén känns takhöjden imponerande. Pelarna som bär upp taket är gjorda av avbarkad furu. De stora fönstren ger utsikt ut mot skogen.

Den nya museibygnaden stod klar 2025. Projektet föregicks av en internationell arkitekttävling som lockade 200 bidrag från 17 olika länder. Det vinnande bidraget var "Finnskogens hus" ritat av danska arkitekter. Inspirationen till den vinnande designen är hämtad ur skogfinnarnas kärlek till naturen.

Liisa Thune sitter i muséets foajé och beundrar byggnadens skönhet. "De här pelarna är som trädstammar. Allt det ljusa i rummet är vackert. Här råder en härlig atmosfär och luften känns frisk, säger hon. Även Anneli Erma Møller hyllar hur rummet på ett storslaget sätt förenar modern design med naturen. "De svarta detaljerna mot det ljusa träet skapar en slående kontrast. Det är som en katedral."

Bekanta föremål

Under ledning av museipersonalen går vi en rundtur i utställningslokalerna. Här visas storslagna videobilder som fångar de finska skogarnas karaktär under årets alla årstider samt svedjebruket. Vid svedjebruk röjer man mark genom att bränna ned skogen. Museet rymmer även föremål, kartor, fotografier och skalenliga miniatyrmodeller.

Vi lyssnar när guiden berättar om typiska finska rökstugor. I de här byggnaderna fylls rummet av rök medan ugnen eller spisen värms upp, men som tur är stannar röken i byggnadens övre del. När uppvärmningen är klar skingras röken, medan ugnen eller spisen behåller värmen. Mari Suoheimo berättar att hon lärde sig något nytt av guidens förklaring. Röken fungerade bakteriedödande, vilket gjorde att Finnskogsborna var friskare än andra och det här bidrog till minskad barndödlighet.

Merja Salmi tycker att byggnadernas takkonstruktion är särskilt intressant. "De består av flera lager trä och det krävdes även björknäver till takläggningen - det visste jag inte tidigare." Även begreppet svedjebruk klarnade på ett helt nytt sätt. "Vid svedjebruk handlade det inte bara om att bränna gräs, utan man brände också de träd, som först hade fällts och som redan hade fått torka. Efteråt behövde marken plöjas innan säden såddes. Allt detta skildras här på ett fascinerande sätt", konstaterar Merja. Maija Martinsen fortsätter att museets många föremål är speciellt intressanta. "Bilderna visar hässjestölar, precis sådana som fanns under min uppväxt på 1950-talet i Finland. I Norge torkade man ju inte hö på stölar." Men det är intressant hur samma sedvänja har levt kvar i hundratals år, reflekterar hon.

För Soile Tuomikoski är det mest intressanta föremålen de hon såg i sina mor- och farföräldrars hem under barndommen. "Sparkstöttingen här är visserligen större, men pärtkorgarna och korgarna gjorda av björknäver som bars på ryggen känns bekanta." För Soile förkroppsligar museet den finska andan av 'sisu' - uthållighet och motståndskraft. "Myren, hackan och Jussi - det

Deltagare på Den finländska församlingen i Norges vårutfärd bekantar sig med Skogfinnmuseet under ledning av en guide.

här museet berättar historien om den pionjärandan som präglade uppodlingen av marken.” Hennes make, Jussi Tuomikoski, tillägger att sättet människorna levde på, med självförsörjning som grund, är särskilt gripande. ”Allt tillverkades för hand - byggnaderna, verktygen, leksakerna, maten och kläderna. Folk röjde sina egna åkrar, levde av jakt och fiske samt plockade svamp och bär. De var uthålliga överlevare.”

Historien om skogfinnarnas flagga

För Anne Halvorseth är historien om skogfinnarnas flagga besökets höjdpunkt. Flaggan, som togs i bruk 2022, delas av skogfinnarna i både Sverige och Norge. Den pryds av en röd, svart och gul romb mot en grön bakgrund. Den gröna bakgrunden symboliserar skogen, medan den gula färgen står för de mogna rågfälten och hantverket i björknäver. Den röda bårdens symbolik omfattar elden och rönnbären. Rönnen ansågs vara ett heligt träd. Svart anspelar på svedjebruket samt på sotet i rökstugorna, rökbastuerna och riorna. Rombformen symbolise-

rar fruktbarheten.

Mycket av kunskapen om skogfinnarnas historia kan tillskrivas Carl Axel Gottlunds (1796-1875) arbete. Under museivisningen gjorde hans livsöde ett särskilt starkt intryck på Erja Eronen. Gottlund föddes i Savolax, som son till en svenskspråkig präst, studerande i Åbo och Uppsala och genomförde en expedition bland skogfinnarna 1821. Han studerade skogfinsk kultur i både Sverige och Norge, dokumenterade lokala sedvänjor och förtecknade finska släktnamn. Han värnade också om minoritetskulturen genom att utforma nödvändiga handlingar till myndigheterna och förespråka finskspråkiga skolor och präster. Gottlunds dagböcker gavs ut 1931.

Den skogfinska identiteten idag

Maria Aho berättar att hon kom i kontakt med kvänerna när hon bodde i Tromsö. Kvänerna är

en etnisk minoritet som härstammar från finländare som utvandrat från norra Finland till Nordnorge under 1700- och 1800-talen. Efter att ha flyttat till Oslo stötte hon däremot ofta på det skogfinska kulturarvet. ”När folk fick veta att jag var finsk var det många som nämnde att de själva hade finska rötter. Jag har många norska bekanta som har den bakgrunden”, säger hon med ett glatt skratt.

Den skogfinska kulturen upplever ett uppsving i Norge, en trend som återspeglas i den nya museibyggnaden. Man uppskattar att 500 000 invånare i Norge har skogfinskt påbrå och skogfinnarna erkänns numera som en av Norges fem nationella minoriteter. Museets uppdrag är att sprida kunskap, fungera som en mötesplats för skogfinnarna och forskarna samt att tillvarata det skogfinska samhällets intressen.

En bit av Savolax i Norge

Arja Jäntti besöker det nya museet för andra gången. ”När jag bodde i Finland talades det aldrig om skogfinnarna. Det är underbart att ha fått lära sig om finsk kultur i Norge. Jag är imponerad av museets storlek och popularitet.”

Efter den guidade rundvisningen åt vi en lunch bestående av potatissoppa smaksatt med stekt bacon. ”Den enkla potatisen är så mångsidig”, konstaterade vi unisont. Mot slutet av besöket noterade Leena Klaveness att stämningen i museet förblev lugn trots folkmassorna. ”Det känns som en plats där själen kan finna ro.” För henne kommer den här känslan av frid från själva byggnaden, väggarnas granplankor, berättelserna vi fått höra och ifrån människornas livsöden. ”Finnskogen har en storslagen historia. Det känns precis som att vara i Savolax”, skrattar hon. Kanske får var och en av oss, efter det här besöket en känsla av att ha varit hemma.

Vapaaehtoiseksi seurakuntaan?

Vill du ställa upp som frivillig i församlingen?

Keväällä **Anumari Perälä** saapui perheensä kanssa ensimmäisen kerran Osloon Margareta-kirkkoon lasten messuun. Kuukauden kuluttua tuli seurakuntaan viesti Instagramin kautta, jossa Anumari kysyi, voisiko hän järjestää jonkinlaista jumppaa seurakunnassa. Niinpä kesän puistojumpat sovittiin seurakunnan kalenteriin, joita Anumari on vetänyt jo muutaman kerran. Välillä mukana on ollut 5-vuotias Eeva-tytär. - Haluan antaa omaa osaamistani yhteiseksi hyväksi ja tämä on myös esimerkki Eevalle. Maailmantilanne on sellainen, että haluan asettua hyvän puolelle sekä kannustaa kirkkoja ja puolustaa kristillisiä arvoja, jatkaa Anumari.

Anumari on tehnyt vapaaehtoistyötä myös Suomessa. - Kerran kutsuin kaksi perhettä meille jouluaaton aterialle ja laitoimme heille myös pienet joululahjat. Ilmoitin tästä hankkeesta ”Vähävaraiset - Uusimaa” -facebook-ryhmässä ja saimme kotonamme hienon juhlan kaikille. Työssään Anumari myy kuntosalilaitteita, ja tekee työtä etänä Suomeen. Jumpaohjaajana toimiminen ei ole uutta hänelle, sillä hän on vetänyt esimerkiksi mammajumppaa Suomessa, joka on ollut myös vertaistukea äideille.

Vapaaehtoistyöstä tulee hyvä mieli niin itselle kuin muille. Taloudellinen tukeminenkin on tärkeää, mutta oman osaamisen antamisesta leviää lämpöä ja hyvää mieltä eri tavalla, kuvaa Anumari.

Sinäkin voisit olla vapaaehtoinen!

Anumarin esimerkki osoittaa, että vapaaehtoistyö seurakunnassa voi olla juuri sitä, mitä itse osaat parhaiten. Se ei vaadi erityistä koulutusta vaan riittää, että tuot mukana innostuksesi ja halusi olla mukana.

Seurakunnassa on aina tarvetta vapaaehtoisille. Kirkkokahvien valmistelu on yksi tärkeä vapaaehtoistyö, mutta kuten Anumari näyttää, se voi olla myös jotain aivan muuta. Yhteinen tekeminen rakentaa seurakuntaa ja hyvä mieli leviää molempiin suuntiin.

Jos sinulla on idea, taito tai vain halu auttaa, ota rohkeasti yhteyttä seurakuntaan!

I våras besökte **Anumari Perälä** och hennes familj för första gången en barn gudstjänst i Margareta kyrkan i Oslo. En månad senare hörde Anumari av sig till församlingen via Instagram och frågade om hon kunde ordna någon form av motionsgymnastik i kyrkan. Resultatet blev att träningspass i parken lades till i församlingens program och nu har Anumari redan hunnit leda några av dessa. Hennes femåriga dotter Eeva har ibland varit med. ”Jag vill bidra med min kompetens för det gemensamma bästa. Det här är också ett sätt att föregå med gott exempel för Eeva. Med tanke på världsläget vill jag stå på det godas sida, uppmuntra kyrkorna och värna om de kristna värderingarna”, tillägger Anumari.

Anumari har även gjort volontärsatser i Finland. ”Vid ett tillfälle bjöd jag hem två familjer på julmiddag till oss och vi ordnade även små julklappar åt dem. Jag berättade om initiativet i Facebook-gruppen ”Vähävaraiset - Uusimaa” (Låginkomsttagare - Nyland), och vi fick uppleva ett fantastiskt julfirande tillsammans hemma hos oss.” Till vardags säljer Anumari träningsapparater och arbetar på distans för ett finskt företag. Att arbeta som träningsinstruktör är inget nytt för henne. Hon har tidigare bland annat lett motionsgrupper för mammor i Finland, vilka också fungerade som en form för kamratstöd.

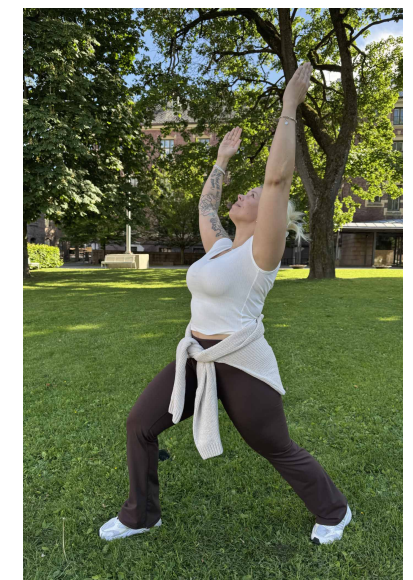
Frivilligarbete skapar välmående hos både volontären själv och andra. Ekonomiskt stöd är också viktigt, men att dela med sig av sin egen kompetens sprider såväl värme som glädje på ett unikt sätt, menar Anumari.

Du kan också bli volontär!

Anumaris exempel visar att frivilligarbete i församlingen kan vara precis den typ av uppgift som du är bäst på. Det krävs ingen särskild utbildning. Allt som behövs är entusiasm och en vilja att engagera sig.

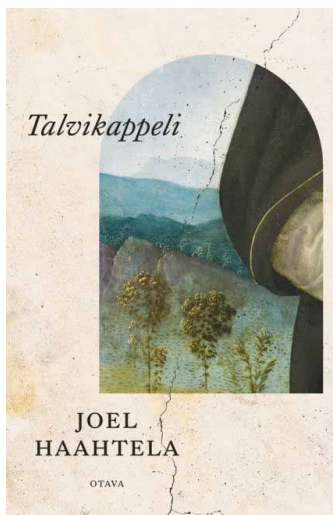
Det behövs alltid hjälpande händer inom församlingen. Att ordna med kaffet efter gudstjänsten är en viktig volontäruppgift, men som Anumari visar kan det också handla om något helt annat. Att göra saker tillsammans stärker gemenskapen inom församlingen samtidigt som känslan av välbefinnande sprider sig åt alla håll.

Om du har en idé, en färdighet eller helt enkelt en vilja att hjälpa till, tveka inte med att kontakta församlingen!

KIRJAVINKIT

Kirjavinkit jakaa tällä kertaa seurakuntamme jäsen Leena Heinonen. Kirja-arvioinnin kohteeksi Leena valitsi kolmen suomalaisen kirjailijan tuoreimmat kirjat. Kirjailijat ovat palkittuja ja suuren tuotannon omaavia, ja heillä jokaisella on oma uskollinen lukijakuntansa. He kirjoittavat kaunokirjallisuutta, mutta tyyllisesti ovat hyvin erilaisia kirjoittajina.

Joel Haahtela: Talvikappeli. Otava. 2026.

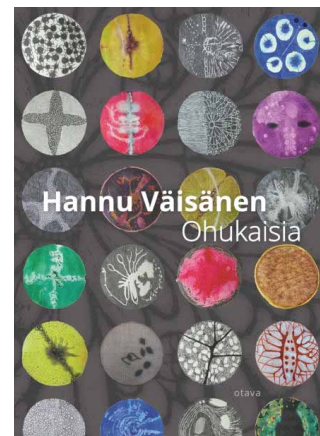
Joel Haahtela on psykiatri, kirjailija, ja ortodoksisen kirkon diakoni. Talvikappeli on hänen 17. kirjansa. Haahtelan kirjat ovat pienimuotoisia ja ne käsittelevät usein itseään etsivää ihmistä, joka palaa esimerkiksi nuoruutensa maailmaan etsimään entisiä ystäviään, tiettyä taitelijaa, tai paikkoja. Hänen kirjansa tapahtumaympäristö on usein jokin eurooppalainen kaupunki tai pieni paikka, kuten luostari.

Taivaankappeli ajoittuu vuodelle 1348 ja kuvaa freskomaalaria, joka saa tehtäväkseen maalata Raamatun kuvia vastavalmistuneen kappelin seinille. Tilauksen tekee varakas ruhtinas, villa-kauppias, joka myös toivoo maalauksien keskittyvän Kristuksen viimeisiin päiviin, kärsimykseen ja ylösnousemukseen. Alttari päättyyn hän toivoi viimeistä tuomiota.

Kirja kuvaa maalarin päivittäistä työtekoa ja maalauksen etenemistä. Maalarin apuna ovat veljekset Matteo ja Giovanni. Heidän tehtävänä on levittää kappelin seinille kosteaa laastia ja sekoittaa värejä. Ruhtinas esitti maalarelle kysymyksen työtehtävää tarjottessaan. Hän kysyi, voiko ihminen saada syntinsä anteeksi rakentamalla kappelin.

Vuoden alussa Venetsian seudulla oli suuri maanjäristys ja saman vuoden keväällä alueella alkoi ruttopidemia, joka levisi nopeasti koko Eurooppaan jättäen jälkeensä tuhansia kuolleita. Ruhtinas palaa kotiinsa ja kuolee nopeasti. Ennen kuolemaansa hän kertoo taiteilijalle elämästään sekä syystä, miksi hän esitti kysymyksen syntien anteeksi saamisesta. Löytyykö kirjasta vastaus tähän kysymykseen sekä siihen, miksi taiteilija maalasi omat kasvonsa Kristuksen kavaltaamista kuvaavaan maalaukseen?

Tämä on Haahtelan kirjoista ehyin ja seestynein. Pidän Talvikappelia Haahtelan parhaimpana kirjana, koska siinä taiteen tekeminen, oman minuuden etsiminen ja ihmisten väliset suhteet ovat sopusoinnussa. Jään odottamaan Haahtelan seuraavaa kirjaa.

Hannu Väisänen: Ohukaisia. Otava. 2026.

Hannu Väisänen on pitkään Ranskassa asunut taidemaalari ja kirjailija. Ohukaiset on novellikokoelma ja Väisänen 14. kirja. Kirjassa on 37 nimetöntä novellia, mutta jokaisen alussa on ohukais-symboli, joka kuvaa tarinaa. Ensimmäinen novelli kertoo tietekin ohukaisista ja miten mainiolla tavalla:

”Kun sitten istuimme talousvihreällä pirttipenkillämme ja odotimme ohukaisiamme, joka kerta meidät vallitsi ällistys. Taivaanohuet ohukaiset osasivat lentää. Ne lensivät hienosti kaartuen kotisisaren panulta ja laskeutuivat erityisen tyyneksi odottavan lapsen lautaselle. Ennen syömistä meistä jokainen nosti vielä ohukaisen ilmaan, kuka käsin ja kuka haarukalla. Me halusimme nähdä, miten ohuita ne olivat.

Tietysti niiden läpi näki. Tietysti kotisisaren ohukaiset säilyttivät pyöreytensä myös ilmaan kohotettuina. Tuntui kuin olisi pidellyt käsissään katedraalin ruusuikkunaa.

Ja niin kuin Kaanaan ihme, nuo ohukaiset eivät koskaan loppuneet.”

Väisänen aiheet ovat mielikuvituksellisia: murhetautia sairastava tyttö, itsellisen naisen Sopu-telttaretki, vanhaa Mariaa maalava freskomaalari, kleptomaniaa sairastava kveekari sekä tarinankuljettaja, joka kuljetti vuoristossa pikkukylästä toiseen tarinoita.

Olli Jalonen: Puhdas viirullinen elämä. Otava. 2026.

Kirja kertoo Hämeenlinnassa sijaitsevan Rinkelinmäen alueen asukkaista kahden vuosikymmenen ajan vuodesta 1910 lähtien. Jalonen kirjoittaa kirjan alkusanoissa: ”Mummulle ja Vaarille, Mammalle ja Papalle. Kaikkien kasvot ja äänet muistan. Tämän kirjan ajoista he eivät puhuneet minulle koskaan mitään.”

Kirja kuvaa kahdentoista ihmisen elämää lyhyiden kappaleiden avulla. Osa näistä henkilöistä on Jalosen omia sukulaisia tai muita alueella tunnetusti asuneita henkilöitä. Osa kappaleista on eri henkilöiden kuvaamaa kertomusta tapahtumien kulusta, osa kappaleista on dialogia näytelmien tapaan ja osa kappaleista on otteita todellisista dokumenteista.

Kirjassa on tavallisten rinkelinmäkisten arjesta, kuoleman läheisyydestä, nälästä, työnsaannin vaikeudesta, rahavaikeuksista, köyhyydestä sekä yhteiskunnan sekasortoisuudesta. Kaikki nämä tekijät johtivat värväytymiseen punaisten tai valkoisten joukkoihin sekä vastakkainasetteluun pienellä paikkakunnalla vuonna 1918. Rinkelinmäkeen oli sijoitettu punaisten vankileiri Poltinaholalle ja vankileirin elämää kuvataan myös. Sisällissodan kauhut ja julmuudet tuodaan selkeästi esille. Kirja avartaa näkökulmia, kun tarinaa kerrotaan monen ihmisen suulla.

Minulle, entiselle hämeenlinnalaiselle, kirja oli vaikuttava lukukokemus. Jalosen kuvaamat paikat, maisemat ja jotkin nimet ovat tuttuja. Lisäksi mielessäni oli vahvasti oma isoäiti, joka asui viereisessä kylässä perheensä kanssa tapahtumien aikaan. Hänkään ei koskaan kertonut tuon ajan tapahtumista.

Suomalaisuus läsnä kotona ja seurakunnassa

TEKSTI JA KUVAT ROOSA MARJANIEMI

Marjo ja Borger löysivät toisensa opintojen kautta Norjassa vuonna 2011. Pariskunnan koti on Oslossa ja perhe on vuosien varrella täydentynyt vielä kahdella lapsella. Norjan suomalainen seurakunta on ollut mukana perheen matkassa monella tapaa, kuten kirkollisten toimitusten sekä tapahtuma- ja kerhotoiminnan kautta.

Oslossa Lørenin alueella perheen olohuoneessa on energinen ilmapiiri. Kaksivuotias Max on juuri kokeillut, mitä tapahtuu kun manglehun kaataa paidalle. Kahdeksanvuotias Klara istuu ruokapöydän äärellä aikuisten seurassa ja osallistuu mielellään keskusteluun. Myös vanhemmat Marjo ja Borger istuvat pöydän ääressä ja juttua riittää. Tunnelma on iloinen ja Max vie suurimman huomion, kuten toimitas kaksivuotias usein tekee. Täysin tavallinen lapsiperheen iltapäivä siis.

Marjon ja Borgerin perheessä puhutaan luonnollisesti kahta kieltä, suomea ja norjaa. - Suomi on meille vähän sellainen salakieli, Marjo kertoo hieman vitsaillen ja katsoo Klaraa. - Kun esimerkiksi olemme kaupungilla, niin kuvittelemme, ettei täällä ole ketään joka ymmärtää. Vaikka onhan Oslossa paljon suomalaisia. Mutta se on meidän yhteinen hauska juttu Klaran kanssa.

Klara nyökkää ja hymyilee. Hän osaa sujuvasti norjaa ja suomea, vaikka joskus on vaikea

selittää jotkin asiat suomeksi. Erityisesti silloin jos tilanne on tapahtunut norjan kielellä.

Kiireinen arki

Ormiskangas Vigmostadin perheen arki Oslossa on täynnä menoa. Marjo on jonkin aika sitten siirtynyt kolmivuorotyöstä päivätyöhön. - Aluksi oli kummallista, että olen viikonloput vapaalla, Marjo kertoo ja on iloinen, että arki on päivätyön ansiosta hieman helpottunut. Vanhempien töiden lisäksi arkea täyttävät muun muassa Klaran harrastukset, kaverisynttärit ja välillä tavalliset lapsiperheen sairastelut.

Klara tiivistää hauskaasti sen, mitä vanhemmat tekisivät viikonloppuisin, jos he saisivat päättää: - Äiti, sinä haluat mennä kirkkoon, ja isä haluaa mennä asunonäyttöön.

Borger nauraa ja myöntää, että kommentissa saattaa olla jotain perää. - Käyn usein asunonäytöissä, muuten vain. Satun jostain syystä olemaan kiinnostunut asunnoista, jotka

Marjo ja Borger Ormiskangas Vigmostad sekä lapset Max ja Klara Kauneimmat joululaulut -tilaisuudessa Oslon Margareta-kirkolla 2024.

ovat meille liian kalliita. On kuitenkin kiva käydä katsomassa ja haaveilla, vaikka emme olekaan vielä ostamassa.

Marjo taas menee mielellään kirkkoon, sillä Norjan suomalaisen seurakunnan messuissa sekä muissa tapahtumissa tapaa tuttuja ja pääsee oman kulttuurin äärelle. - Kyllä sinne kirkkoon muutkin mielellään tulevat, Marjo hymyilee. - Lapsilla on siellä usein kavereita, ja minulle on ollut tärkeää olla ulkomailla osana suomalaista yhteisöä.

Parisuhteen vaaliminen lapsiperheen arjessa on haaste, jonka Marjo tunnistaa. Hän muistaa neuvon, joka on jäänyt mieleen: - Eräs tuttu joskus sanoi, että lapsiperheen kolme ensimmäistä vuotta ovat niin sanottuja poikkeusvuosia, joten silloin ei kannata tehdä mitään isoa päätöksiä. On univelkaa, uusi elämäntilanne ja kaikkien perustarpeet jäävät täyttymättä. Josain vaiheessa on taas enemmän aikaa priorisoida omaa sekä parisuhteen aikaa. Se oli mielestäni hyvä neuvo ja olen yrittänyt pitää sen mielessä, Marjo toteaa.

Vaihto-opinnot Norjassa

Keskustelu ruokapöydässä siirtyy kaiken alkuun eli siihen, miten Marjo ja Borger aikoinaan löysivät toisensa. Vuosi oli 2011, kun suomalainen Marjo saapui Osloon vaihto-opiskelijaksi

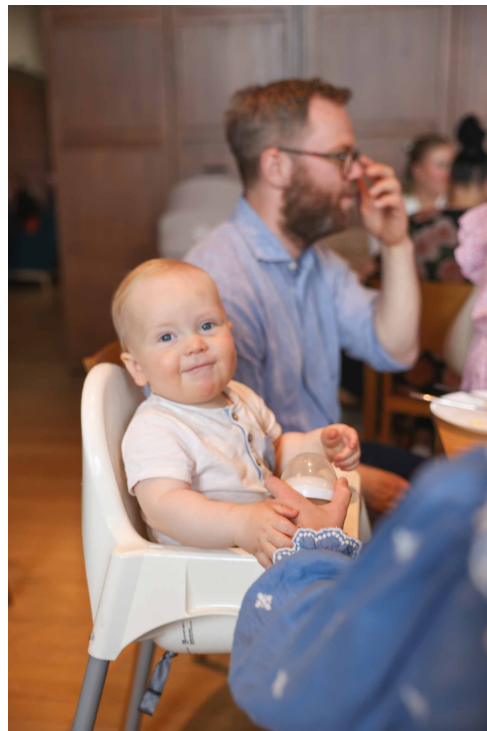

sairaanhoidaja-diakonissa-opintoihinsa. Hän suunnitteli viipyvänsä kolme kuukautta.

- Suunnitelma kuitenkin muuttui ja pystyin jäämään vähän pidemmäksi aikaa, Marjo sanoo. Syy pidemmälle visiitille oli tietysti Borger.

He tapasivat oppilaitoksen järjestämällä vaellusretkellä. Marjo, tunnollinen suomalainen, oli pakannut kaiken koulun antaman listan mukaan. Borger lähti matkaan hieman rennommin eli punaisissa shortseissa ja yhteinen reppu kaverin kanssa. - Se oli jotenkin hauska. Minä suomalaisena olin tietysti niin, että kaikki listalta on varmasti mukana, ja teillä oli vähän rennompia asenne, Marjo muistelee ja vilkaisee Borgeria. Pieni ihastus syntyi jo vaelluksella, ja tunteet syvenivät hiljalleen.

Kun vaihto Norjassa loppui, Marjo muutti takaisin Suomeen. Sitten seurasi vuosi edestakaisin matkustamista. Vuoden etäsuhteen jälkeen Marjo muutti Borgerin perässä Osloon, ja jonkin ajan kuluttua he muuttivat yhdessä Suo-

meen, missä asuivat noin kaksi ja puoli vuotta. Norjan suomalaisen seurakunnan ensimmäinen pappi Carita vihki tuoreen parin. Klara syntyi Suomessa, jonka jälkeen he päättivät muuttaa takaisin Osloon.

- Sillä reissulla ollaan nyt, Marjo toteaa hymyillen.

Suomen kieltä oppimassa

Borger puhuu nykyään sujuvaa suomea. Kielitaito ei tullut itsestään, mutta ei vaatinut myöskään vuosikausia kursseilla istumista.

- Luen välillä suomenkielisiä kirjoja, vaikka en ymmärräkään kaikkea. Tein sitä myös paljon alussa, vaikkakin tiennyt mitä luen, mutta opin koko ajan. Mielestäni tärkeintä on asenne, Borger toteaa ja jatkaa, ettei pelkää virheitä. - Tavoitteena ei tarvitse olla natiivi puhuja, sillä riittää, että tulee ymmärretyksi. Hän myös kertoo olevansa hyvä uusien kielten opiskelussa, joten

ymmärtää, ettei kielen oppiminen kaikkien kohdalla suju yhtä mutkattomasti.

Käytännön motivaatio suomen kielen oppimiseen on Borgerilla ollut vahva: - On kiva, kun Marjon perheen kanssa voi kommunikoida suomeksi, hän toteaa. Vuosia sitten Borger kävi myös lyhyellä muutaman viikon kielikurssilla Helsingissä. Marjo puhuu lapsille suomea kotona, ja seurakunnan tapahtumat ovat oma tärkeä kanavansa: siellä koko perhe voi puhua suomea ja olla suomalaisten kanssa tekemisissä.

Vauvakerho oli ihana

Kun Marjo ensimmäisen kerran muutti Osloon, kaikki ympärillä tapahtui vieraalla kielellä. Se kuormitti.

- Minä kaipasin jotain myös omalla äidinkieleni, Marjo muistelee. Niin hän alkoi etsiä suomalaisia yhteisöjä ja löysi Norjan suomalaisen seurakunnan.

- Kävin seurakunnan vauvakerhossa Klaran kanssa ja myöhemmin Maxin kanssa. Se oli silloin tosi tärkeä täällä Oslossa. Vauvakerho on ollut ihan parasta!

Seurakunnan vauvakerho kokoontuu Oslossa joka keskiviikko, ja sen merkitys pikkulapsiperheen vanhemmille on monien perheiden mukaan ollut tärkeä. Tämän kokemuksen Marjo myös jakaa. - Siellä sai puhua omaa kieltään, tavata muita suomalaisia ja löytää vertaistukea ihmisistä, jotka ymmärsivät mitä tarkoitti olla suomalainen ulkomailla.

Kokemuksia seurakunnasta on perheellä paljon muitakin. He ovat yhdessä käyneet messuissa, jouluaskartelussa, pääsiäistapahtumissa, koti-illoissa, joululauluissa ja saunailloissa. Myös seurakunnan pyhiinvaelluksella Max oli mukana Marjon kanssa. Klara on avustanut messuissa monta kertaa esimerkiksi kantaen ristiä kulkueessa ja pitäen ehtoollismaljaa ehtoollisella.

- On kiva, että nämä tapahtumat sopivat aina koko perheelle, Borger toteaa.

- Aina on tosi tervetullut olo ja lämmin vas-

taanotto, Marjo jatkaa. - Useimpiin juttuihin ei tarvitse ilmoittautua etukäteen, voi vaan tulla. Hän myös kertoo, miten arkipäivän keittolounas jonkun tapahtuman yhteydessä on helpottanut lähtemistä lasten kanssa. Ja koti-illat ovat olleet myöskin perheen mieleen. Koti-illat ovat rentoja kokoontumisia, jotka järjestetään aina jonkun seurakuntalaisen kotona. - Aina ei lapsiperheen arjessa ehdi, mutta silloin kun ehtii, on kiva, Marjo jatkaa.

Kaiken lisäksi Marjolla on lämpimiä muistoja seurakunnan työntekijöistä. - Aina on kaikkien kohdalla tullut kohdattu olo. Caritalle on vihkippappina erityinen paikka sydämessä, hän kertoo. Nykyään Marjo on itse seurakunnan kirkkoneuvoston varajäsen.

Myös Borger on tuntenut olonsa tervetulleeksi. - Tapahtumien kautta on voinut oppia suomalaisia juttuja ja on mukavaa, kun minulle puhutaan suomea.

Mietimme yhdessä keittiön pöydän ääressä myös sitä, että millaiseen seurakunnan tapahtumaan olisi kiva tulla, jos itse saisi suunnitella tapahtuman. Kouluikäinen Klara pohtii asiaa hetken ja kertoo sitten unelmatapahtumastaan: jäätelöä, trampoliini, vesiliukumäki ja ilmapalloja. Isä Borger ehdottaa ulkoilmagrillijuhlaa luonnossa. Myös Klara innostuu tästä ajatuksesta.

- Sen pitäisi olla jossain järven rannalla niin pääsisi uimaan! Klara innostuu. Monet seurakunnan tapahtumista ovat saaneet alkunsa seurakuntalaisten ehdotuksesta. Ehkäpä jokin tällaista voisi suunnitella tulevaisuuteen, pohdimme yhdessä.

Finnsk närvaro hemma och i församlingen

TEXT OCH BILDER
ROOSA MARJANIEMI

Marjo och Borger träffades under studietiden i Norge 2011. Paret bor i Oslo och genom åren har familjen utökats med två medlemmar till. Den finländska församlingen i Norge har på många sätt varit en följeslagare för familjen både genom gudstjänster och genom olika evenemang och föreningsaktiviteter under årens lopp.

Det råder livlig stämning i familjens vardagsrum i stadsdelen Løren i Oslo. Den tvååriga Max har precis utforskat vad som händer när man spiller ut mangojuice på tröjan. Den åttaåriga Klara sitter vid matbordet tillsammans med de vuxna och deltar glatt i samtalet. Hennes föräldrar, Marjo och Borger, sitter också vid bordet och samtalet flyter lättsamt på. Stämningen är uppsluppen och Max drar till sig det mesta av uppmärksamheten - precis som en aktiv tvååring ofta gör. Kort sagt är det en helt vanlig eftermiddag hos barnfamiljen. Det talas naturligtvis två språk i Marjo och Borgers familj: finska och norska. "För oss är finskan lite som ett hemligt språk", säger Marjo med ett lekfullt leende och kastar en blick på Klara. "När vi är ute på stan föreställer vi oss till exempel att ingen i närheten förstår

språket - även om det faktiskt finns gott om finländare i Oslo. Men det är en rolig liten grej som Klara och jag delar."

Klara nickar och ler. Hon talar både norska och finska flytande, även om hon ibland tycker att det är svårt att förklara vissa saker på finska - särskilt om situationen ursprungligen utspelade sig på norska.

En hektisk vardag

Livet i Oslo är händelserikt för familjen Ormiskangas Vigmestad. Marjo har nyligen gått från tresiftsarbete till ett dagtidsjobb. "I början kändes det ovant att vara ledig på helgerna", berättar Marjo, glad över att dagtidsjobbet har gjort vardagen lite enklare. Utöver föräldrarnas jobb fylls dagarna av aktiviteter som Kla-

Marjo, Max och Klara på bilden till vänster. Mässa i Oslo hösten 2025.

ras fritidsintressen, kompisarnas födelsedagskalas och de sjukdomsperioder som ofta hör småbarnsfamiljer till.

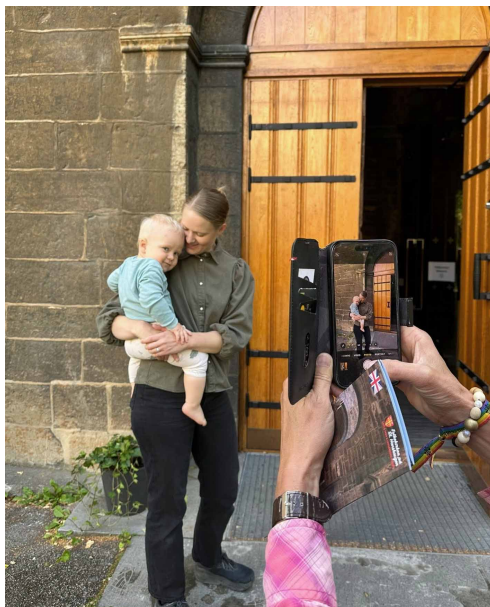
Klara ger en rolig sammanfattning av vad föräldrarna helst skulle göra på helgerna om de själva fick välja: "Mamma, du vill gå i kyrkan och pappa vill gå på bostadvisningar."

Borger brister ut i ett skratt och medger att det nog ligger något i det. "Jag går ofta på visningar - bara för nöjes skull. Av någon anledning råkar jag vara intresserad av bostäder som är för dyra för oss. Ändå är det trevligt att gå och titta och drömma sig bort, även om vi inte ska köpa något just nu."

Marjo å sin sida uppskattar att gå i kyrkan. Gudstjänsterna och de andra evenemangen som anordnas av Den finländska församlingen i Norge ger henne en möjlighet att träffa bekanta

ansikten och hålla fast vid sin egen kultur. "Det finns också andra här som gillar att gå i kyrkan" småler Marjo skämskt och kastar en blick på resten av familjen. "Barnen träffar ofta sina kompisar där och det har blivit viktigt för mig att vara en del av den finländska gemenskapen när vi bor utomlands."

Att vårda relationen mitt i vardagsstöket med barn är en utmaning som Marjo känner väl till. Hon minns ett råd som hon tagit till sig. "En bekant sa en gång att familjelivets första tre år är 'undantagsåren', så det är bäst att inte fatta några stora beslut under den tiden. Man lider av sömnbrist, befinner sig i en ny livssituation och ingen får sina grundläggande behov tillgodosedda. Med tiden kommer det att finnas mer utrymme för att prioritera sig själv och relationen igen. Jag tyckte att det var ett bra råd och jag

Marjo deltog tillsammans med Max i församlingens pilgrimsvandring i Oslo sommaren 2025.

har försökt ha det i åtanke”, konstaterar Marjo.

Utbytestudier i Norge

Samtalet vid middagsbordet glider in på hur allt började, då Marjo och Borger träffades. Det var 2011 när Marjo från Finland kom till Oslo som utbytestudent för att studera en kombination av sjuksköterskeutbildning och diakonissa. Hon hade planerat att stanna i tre månader.

”Planerna ändrades dock och jag kunde stanna lite längre”, smilar Marjo. Anledningen till den förlängda vistelsen var förstås Borger.

De träffades under en vandringstur som skolan ordnade. Marjo, som är en samvetsgrann finländare, hade packat allt enligt skolans lista. Borger gav sig av med en mer avslappnad inställning, iklädd röda chinos och med en ryggsäck som han delade med en vän. ”Det var ganska humoristiskt. Som finländare var jag väldigt noga med att allt på listan skulle vara med, medan ni hade en mer avslappnad attityd”, minns Marjo och kastar en blick på Borger. Tycke uppstod under

Borger och Klara på församlingens barnmässa.

vandringen och känslorna fördjupades så småningom.

När utbytestiden i Norge var slut, flyttade Marjo tillbaka till Finland. Därefter följde ett år av pendlande fram och tillbaka. Efter ett år i ett distansförhållande flyttade Marjo till Oslo för att vara med Borger. Kort tid senare flyttade de tillsammans till Finland, där de bodde i ungefär två och ett halvt år. Den finländska församlingen i Norges första präst, Carita, förrättade deras vigsel. Klara föddes i Finland och därefter bestämde de sig för att flytta tillbaka till Oslo.

”Och det är den resan vi befinner oss på nu”, konstaterar Marjo med ett smil.

Att lära sig finska

Numera talar Borger finska. Kunskaperna kom inte av sig själva, men det krävdes inte heller år av sittande på språkkurser.

”Jag läser böcker på finska då och då, även om jag inte förstår allt. Jag gjorde så redan från början även när jag inte visste vad jag läste. Det

ledde till att jag hela tiden lärde mig alltmer. Jag tror att inställningen är det viktigaste”, funderar Borger och tillägger att han inte är rädd för att göra fel. ”Man behöver inte sträva efter att låta som en infödd talare. Det räcker att man blir förstådd.” Han nämner också att han har lätt för att lära sig nya språk, så han förstår att processen inte är lika enkel för alla.

Borger har haft en stark praktisk drivkraft för att lära sig finska: ”Det är trevligt att kunna kommunicera med Marjos familj på finska”, tycker han. För några år sedan gick han också en kort språkkurs på några veckor i Helsingfors. Marjo talar finska med barnen hemma och kyrkans evenemang utgör en annan viktig arena, där kan hela familjen tala finska och umgås med finskspråkiga människor.

Babykaféet var enastående

När Marjo först flyttade till Oslo utspelade sig allt omkring henne på ett främmande språk. Det var dränerande.

”Jag längtade också efter något på mitt eget modersmål”, erinrar sig Marjo. Därför började hon leta efter finska gemenskaper och hittade Den finländska församlingen i Norge.

”Jag deltog i församlingens babykafé med Klara och senare med Max. Det betydde verkligen mycket för oss här i Oslo på den tiden. Babykaféet har varit helt fantastiskt!”

Församlingens babykafé träffas i Oslo varje onsdag och många familjer vittnar om vilken stor betydelse den här verksamheten har haft för föräldrar med små barn. Marjo instämmer: ”Det var en plats där man kunde tala sitt eget språk, träffa andra finländare och få stöd av andra i samma livssituation - likasinnade människor som förstod vad det innebar att vara finländare utomlands.”

Familjen har även haft många andra upplevelser tillsammans med församlingen. De har deltagit i gudstjänster, julpyssel, påskarrangemang, hemmaträffar, julkonserter och bastukvällar. Max följde med Marjo på en pilgrimsvandring som församlingen ordnade. Klara å sin sida har

vid många tillfällen hjälpt till under gudstjänsterna, till exempel genom att bära korset i processionen eller hålla kalken under nattvarden.

”Det är toppen att dessa evenemang alltid passar hela familjen”, konstaterar Borger.

”Man känner sig verkligen alltid välkommen och man blir varmt emottagen”, fortsätter Marjo. ”För det mesta behöver man inte anmäla sig i förväg. Det är bara att dyka upp.” Hon nämner också hur sopplunchen på vardagar i samband med ett evenemang har gjort det lättare att ta sig ut med barnen. Familjen har också uppskattat ”hemmakvällarna” - avslappnade träffar hemma hos olika församlingsmedlemmar. ”I vardagslivet med barn har man inte alltid tid, men när man väl får till det är det väldigt trevligt”, tillägger Marjo.

Dessutom har Marjo fina minnen av församlingens personal. ”Jag har verkligen alltid känt mig sedd och hörd av alla. Carita har en särskild plats i mitt hjärta, eftersom hon förrättade vår vigsel dessutom”, berättar hon. Numera sitter Marjo själv som suppleant i församlingens kyrkoråd.

Även Borger har känt sig välkommen. ”Genom de här evenemangen har jag kunnat lära mig om finska seder och det är trevligt när folk pratar finska med mig.”

Vid köksbordet diskuterar vi också vilket slags församlingsarrangemang det skulle vara roligt att delta i om vi själva fick planera det. Klara, som är i skolåldern, funderar en stund på frågan innan hon beskriver sitt drömevenemang: glass, studsatta, vattenrutschkana och ballonger. Hennes pappa Borger föreslår en grillfest utomhus i naturen. Klara blir också förtjust i den idén. ”Det borde vara vid en sjö så att vi kan simma!” utbrister Klara entusiastiskt. Många av församlingens evenemang har kommit till genom förslag från församlingens medlemmar. Kanske skulle något i den här stilen kunna planeras i framtiden, resonerar vi tillsammans.

Hei sinä! Seuraavat kaksi aukeamaa ovat lasten sivuja ja sisältö on tarkoitettu niin lapsille kuin lasten vanhemmille.

Tervetuloa syksyyn! Ulkona ruska maalaa puiden lehdet keltaisiksi, oransseiksi ja punaisiksi, ja metsässä tuoksuu sieni. Tällä sivulla on puuhaa juuri sinulle: etsi piilotetut sanat, lue hassu tieto siilistä ja ratkaise pieni pulma.

PULMA 1

Löydätkö kaikki syksyn sanat? Etsi alla olevasta ruudukosta seuraavat syksyiset sanat:

RUSKA SIILI SIENI LEHTI ORAVA MARJA TUULI KURPITSA

R	H	K	U	E	I	Ä	E	C	B	F
Z	J	T	U	X	Ä	S	J	O	D	O
W	J	W	M	R	L	I	Q	R	P	O
C	T	B	N	X	P	E	K	T	I	A
O	R	A	V	A	C	I	H	H	V	Ä
Ö	S	S	A	Y	V	Ä	T	T	I	S
R	U	S	K	A	B	Y	Y	S	I	S
F	P	Q	U	M	A	R	J	A	A	I
O	I	F	S	N	U	Ä	P	C	P	I
L	N	T	U	U	L	I	K	K	V	L
D	Ö	S	I	E	N	I	F	K	N	I

TIESITKÖ?

Siili valmistautuu talveen syömällä itsensä pyöreäksi. Kun syyskuun kylmät yöt saapuvat, se kaivautuu lehtikasan alle ja nukkuu talviunta aina huhtikuuhun asti!

PULMA 2

Hämähäkillä on 8 jalkaa ja perhosella 6 jalkaa. Pihalla on 2 hämähäkkiä ja 3 perhosta. Montako jalkaa

niillä on yhteensä?

(Vastaus alla, ylösalaisin!)

Vastaus: 34 jalkaa

VÄRITYSTEHTÄVÄ

Piirrä oma syksymetsän otus alla olevaan tyhjään laatikkoon.

Elokuussa alkavat monet uudet asiat. Koulun aloittaminen varsinkin on jännittävää ja innostavaa niin ekaluokkalaisille kuin vanhemmille ja muillekin lapsen läheisille.

Rukous auttaa jännittävissä hetkissä. Tärkeää on myös huomata, että ympärillä on paljon hyviä ihmisiä, jotka ovat valmiita tukemaan niin lapsia kuin vanhempiakin.

Jos on yksinäinen olo, voi olla yhteydessä seurakunnan varhaiskasvatukseen ja kysyä, mitä yhdessäolon mahdollisuuksia on tarjolla.

Jumala, siunaa kotia.
Siunaa minua, kun laitan repun selkääni.
Siunaa koulumatka.
Siunaa niitä, jotka tapaan matkalla.
Auta meitä olemaan hyviä kavereita.
Siunaa koulu ja opettaja.
Kiitos, että saan oppia uutta.
Aamen.

Norjan suomalainen seurakunta on mukana Lastenkirkon toiminnassa. Lastenkirkon nettisivuilta löytyy sisältöä niin lapsille kuin lasten vanhemmille. Tämän aukeaman sisältö on Lastenkirkon sivuilta. Nettisivut löytyvät osoitteesta lastenkirkko.fi.

PÄKÄN POSTI

Uusi alkaa

**VÄRITÄ PÄKÄ
JA PULMU.**

Minä olen Pulmu.
 Olen utelias, kun
 uusi alkaa.
 Mitä kaikkea
 voikaan tapahtua.

TEHTÄVÄ

Auta Päkä ja Pulmu
 Lastenkirkon kylän kirkkoon.
 Seuraa kynällä viivaa niin
 tarkasti kuin osaat.
 Väritä kirkko ja sen piha.

Kirkolliset toimitukset Kyrkliga förrättningar

Kastettu • Döpta

Tietosuojausyistä tämä osio vain painetussa lehdessä.

Av dataskyddsskäl finns detta avsnitt endast i den tryckta
tidningen.

Kokoontumisia kodeissa ja ehtoollista hoivakodissa

Voit kutsua papin kotikäynnille omaan kotiin tai hoivakotiin. Ehtoollista voidaan viettää yhdessä seurakuntalaisen luona silloin kun voimat eivät riitä kirkkoon tai yhteisiin tilaisuuksiin saapumiseen. Kun muisti katoaa, oma äidinkieli voi tulla erityisen tärkeäksi. Ihminen ei aina itse osaa pyytää ehtoollista, joten asiaa voi myös reilusti kysyä vanhukselta. Usein yhteinen hetki on tärkeä sekä läheisille että ikäihmiselle.

Alla eräs hoivakodissa toteutettu Päivi-papin vierailu.

Astun hoivakodin valoisaan huoneeseen. Raimo, tuttava vuosien takaa, makaa sängyllä ja tunnistaa selvästi kun tervehdin häntä. Vaihdamme kuulumiset ja Erja, Raimon puoliso, kertoo viime viikkojen tapahtumia.

Katan ehtoollispöydän, levitän ensin valkoisen liinan, sitten kynttilät ja pienen matkaikonin sekä ristin.

Asettelen ehtoollisleivät lautaselle ja kaadan viinitilkan pikariin.

Laulamme Erjan kanssa virren Soi kunniaksi Luojan. Luen katkelman psalmista ja yhdymme synnintunnustukseen. Lausumme uskontunnustuksen ja rukoilemme Isä meidän -rukouksen Raimonkin puolesta. Hän osaa ne ja on yhtynyt niihin elämänsä aikana monta kertaa, mutta nyt hän kuuntelee. Välillä Raimo sulkee silmänsä.

Me laulamme myös virren Mä silmät luon ylös taivaaseen.

Nautimme ehtoollisen. Se on sakramentti. Se tarkoittaa sitä, että se on salaisuus ja mysteeri. Salatulla tavalla Kristus on läsnä leivässä ja viinissä. Uskomme siihen, vaikka emme sitä ymmärrä.

Erja etsii suosikkivirren Taivaan Isä suojan antaa, hän on isä jokaisen. Tämä virsi laulettiin myös perheen nuorimman pojan kast juhlassa vuosia sitten. Taivaan Isän sylissä jokainen saa levätä... Hetki on lyhyt ja pian ohi.

Me juttelemme Erjan kanssa kuulumisia ja välillä Raimo sanoo jotain. Erja tulkitsee Raimon ilmeitä ja toteaa, että tämä nauttii siitä, että toiset puhuvat suomen kieltä hänen vierellään. Päättämme yhteisen hetken vielä suvivirteen. Ikkunan takana kukkii omenapuu ja koivuissa on vaaleanvihreät lehdet.

Kesä etenee ja heinäkuussa saan puhelun. Erja kertoo, että Raimo Eronen on kuollut. Hänen elämänsä tuli valmiiksi ja läheiset olivat saaneet valmistautua tähän hetkeen. Minä muistan viimeistä tapaamista ja hänen valoisaa olemustaan.

Samlingar i hemmen och nattvard på ett vårdhem

Du kan bjuda in prästen för ett hembesök - antingen till din privata bostad eller till vårdhemmet. Nattvarden kan firas tillsammans med en församlingsmedlem som inte längre orkar delta i gudstjänsterna eller de gemensamma sammankomsterna. När minnet sviktar kan modersmålet bli särskilt viktigt. En person kanske inte alltid vet att be om nattvarden, så det är också lämpligt att helt enkelt fråga den äldre om saken. Ofta är den här gemensamma stunden meningsfull för både de anhängare och den äldre själv.

Nedan följer en skildring av ett besök på ett vårdhem, utfört av prästen Päivi.

Jag kliver in i det ljusa rummet på vårdhemmet. Raimo, en bekant sedan flera år tillbaka, ligger i sängen; han känner tydligt igen mig när jag hälsar. Vi utbyter nyheter och Erja, Raimos maka, berättar om de senaste veckornas händelser. Jag dukar fram för nattvarden. Först breder jag ut en vit duk, sedan ställer jag fram ljusen, en liten reseikon och ett kors. Jag lägger upp nattvardsbrödet på en tallrik och håller en liten mängd vin i kalken.

Tillsammans med Erja sjunger vi psalmen ”Soi kunniaksi Luojan” (”Ljud högt, du psalm, att lova”). Jag läser ett utdrag ur psalmen och vi förenas i syndabekännelsen. Vi läser trosbekännelsen och ber Fader vår och vi innesluter också Raimo i våra böner. Han kan orden väl och har instämt i dem många gånger under sitt liv, men nu lyssnar han bara. Ibland sluter Raimo ögonen. Vi sjunger också psalmen ”Mä silmät luon ylös taivaaseen” (”Jag lyfter ögat mot himmelen”).

Vi tar del av den heliga nattvarden. Det är ett sakrament. Det betyder att det är en hemlighet och ett mysterium. På ett dolt sätt är Kristus närvarande i brödet och vinet. Vi tror på det, även om vi inte helt förstår det. Erja slår upp sin favoritpsalm, ”Taivaan Isä suojan antaa, hän on Isä jokaisen”. (”Helige Fader kom och var oss nära”). Den här psalmen sjöngs också vid dopet av familjens yngste son för många år sedan. I den himmelske Faderns famn kan alla finna vila... Ögonblicket är flyktigt och snart är det över.

Erja och jag pratar om hur det går och ibland inflika Raimo något. Erja tolkar Raimos uttryck och noterar att han tycker om att höra andra tala finska bredvid honom. Vi avslutar vår stund tillsammans med att sjunga sommarpsalmen ”Den blomstertid nu kommer”. Utanför fönstret blommar ett äppelträd och björkarna är klädda i ljusgrön skrud.

Ekumeeniset tapahtumat • Ekumeniska evenemang

Seurakuntamme on mukana ekumeenisessa yhteistyössä Oslossa, jossa osallistumme moniin eri kirkkokuntien yhteisiin tapahtumiin. Haluamme olla mukana tukemassa tärkeitä arvoja ja vahvistamassa yhteyttä kristittyjen kesken yli kirkkokuntarajojen.

Vår församling deltar i ekumeniskt samarbete i Oslo, där vi tar del i flera olika kyrkosamfundens gemensamma evenemang. Vi vill vara med och stödja viktiga värden och stärka gemenskapen mellan kristna över samfundsgränserna.

Oslo: Margareta-vaellus

30.8.2026 klo 12.30 Maridalsvannet - Margaretakyrkan

Oslo: Ilmastomessu ”Gudstjeneste i kjærlighet til skaperverket”

8.9.2026 klo 20.00 Jakob kirke, Hausmannsgate 14, Oslo

Oslo: Yhteispohjoismainen messu

20.9.2026 klo 11.00 Akershus slottskirke, Akershus Festning, Oslo

Oslo: Rukoushetki rauhan puolesta, osana Oslo Urban week festivalia

23.9.2026 klo 16.30 Trefoldighetskirken, Akersgata 60, Oslo

Oslo: Ekumeeninen ilta, teemana ihmisarvo, osana Global uke viikkoa

28.10.2026 klo 16.30 Trefoldighet kirkesenter, Akersgata 60, Oslo

Ekumeenisten tapahtumien sekä omien tapahtumiemme tarkemmat tiedot ja muutokset löytyvät aina seurakunnan verkkosivuilta finskekirken.no

Närmare information om de ekumeniska evenemangen samt våra egna evenemang, samt eventuella ändringar, hittar du alltid på församlingens webbplats finskekirken.no.

Syksyn tapahtumia • Höstens händelser

Oslo: Messu

6.9.2026 klo 11.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Tiistaikahvit

8.9.2026 klo 14.00-16.00 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Leivontailta, karjalanpiirakat

8.9.2026 klo 16.30 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Rælingen: Koti-ilta

18.9.2026 klo 18.00, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Trondheim: Vaellus ja kirkkohetki

26.9.2026 Vaellus klo 10.00 Nidarosdomen, kirkko klo 13.00 Fjellseterveien kappeli

Online: Kirjapiiri

28.9.2026 klo 18.30, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Online: Sururyhmä

29.9.2026 klo 18.30, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Oslo: Koti-ilta

9.10.2026 klo 18.00, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Tromssa: Virsiä ja viiniä

10.10.2026 klo 19.00, tapahtumapaikka ilmoitetaan myöhemmin

Tromssa: Pyhäkoulu

11.10.2026 klo 13.00 Grønnåsen kirke, Dramsvegen 203, 9010 Tromsø

Oslo: Messu

18.10.2026 klo 15.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Tiistaikahvit

20.10.2026 klo 14.00-16.00 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Käsityöilta, huovutetaan

20.10.2026 klo 16.30 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Hiljaisuuden retriitti

23.10.2026 klo 17.30 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Lauletaan yhdessä, yhteistyössä Oslon seudun rauhanyhdistyksen kanssa

25.10.2026 klo 15.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Online: Kirjapiiri

26.10.2026 klo 18.30, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Oslo: Tiistaikahvit

10.11.2026 klo 14.00-16.00 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Lasten jouluaskartelu ja leivontailta

10.11.2026 klo 17.00 Margaretakyrkan ”Läsrum”, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Lastenmessu

15.11.2026 klo 15.00 Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Online: Kirjapiiri

23.11.2026 klo 18.30, ilmoittautuminen paivi.aikasalo@finskekirken.no

Be och arbeta

PÄIVI AIKASALO, FINLÄNDARNAS PRÄST I NORGE

Hur bör man leva för att leva ett gott liv? ”Ora et labora” är ett latinskt uttryck som på svenska översätts med ”be och arbeta”. Det är förknippat med klostertraditionen och sammanfattar en uppsättning riktlinjer för ett gott liv. Klosterlivet innebär inte bara regelbundna gemensamma bönestunder utan också arbete - i form av till exempel studier, trädgårdsarbete eller hantverk. Grundtanken ligger i att det andliga livet och det vardagliga arbetet hör ihop.

I enlighet med sitt namn följer den lutherska kyrkan Martin Luthers (1483-1546) lära i många avseenden. Han tog dock avstånd från både kloster och pilgrimsfärder. Luther och hans samtida hade negativa erfarenheter av dem, då de ofta sågs som försök på att göra sig förtjänt av Guds nåd genom goda gärningar. Luther förespråkade principen om oförtjänt nåd. Människan är godkänd av Gud precis som hon är, oberoende av sina egna handlingar.

Århundraden senare har man dock återvänt till dessa rötter och både pilgrimsfärder och levnadsätt inspirerade av klostertraditionen har blivit en del av den lutherska kyrkan. De här sedvänjorna är inte försök på att göra sig förtjänt av Guds kärlek och godkännande, men de kan hjälpa människorna i att fatta livsgörande beslut. Under en pilgrimsfärd kan varje steg vara en bön och själva vandringen en övning i tillit som ger det mod som krävs för att fatta ett beslut i livet. Det har också vuxit fram kloster och retreatcenter inom den lutherska kyrkan, platser som erbjuder utrymme för att finna ro, stilla eftertanke och bön.

Livet kräver både arbete och bön, men också eftertanke och handling. Be som om ingenting annat kunde hjälpa dig än bönen. Arbeta som om allt enbart berodde på ditt arbete. Detta syftar inte bara på avlönat arbete, utan på allt arbete som utförs för världens bästa, eller till nytta för såväl de närmaste som för de som är långt borta.

Det är inte lätt att skapa utrymme för bön i livet. Livet fylls av allehanda andra saker - såklart även av sådant som är viktigt. Ändå ger bönen både riktning och mening åt vårt arbete. Den uppmuntrar oss att leva på ett sätt som gör världen till en bättre plats för varje människa - utan att förglömma hela skapelsen. Särskilt vår tid manar till bön. Tystnaden är en form av bön där hjärtat öppnar sig för Gud utan ord. Även att tända ett ljus kan vara en bön. Herrens bön är alltid en god bön. Här är också en bön av Martin Luther:

Herre Kristus, jag förblir i dig och hänger vid dig och tror på dig, ty du är den ende i vilken det är möjligt.
Åt detta håll strävar jag, de tio budorden har jag i minnet och lär mig göra goda gärningar.
Men min huvudsak må vara att jag håller mig fast vid dig, eftersom det är endast genom dig jag får livet i gåva.

Rukoile ja tee työtä

PÄIVI AIKASALO, NORJAN SUOMALAISPAPPI

Miten elämä pitäisi elää, jotta se olisi hyvää elämää? ”Ora et labora” on latinankielinen ilmaus, joka tarkoittaa suomeksi ”rukoile ja tee työtä”. Se yhdistetään luostariperinteeseen ja on yksi kiiteytys hyvän elämän ohjeista. Luostariin kuuluvat paitsi säännölliset yhteiset rukoushetket, myös jonkin työn tekeminen, esimerkiksi opiskelu, puutarhan hoito tai käsityöt. Ajatus on, että hengellinen elämä ja arkinen työ kuuluvat yhteen.

Luterilainen kirkko seuraa monessa asiassa nimensä mukaisesti oppi-isän, Martti Lutherin (1483 - 1546), ajattelua. Hän kuitenkin hylkäsi sekä luostarit että pyhiinvaellukset. Näistä hänellä itsellään ja hänen aikalaisillaan oli huonoja kokemuksia. Niillä yritettiin ansaita Jumalan armo hyviä tekoja tekemällä. Lutherin periaatteeksi tuli ansaitsematon armo. Ihminen on Jumalalle kelvollinen sellaisenaan, ilman omia tekojaan.

Vuosisatojen jälkeen on kuitenkin palattu juurille ja myös luterilaisen kirkon elämään kuuluvat sekä pyhiinvaellukset että luostarityyppinen elämäntapa. Ne eivät ole ihmisen yrityksiä ansaita Jumalan rakkautta ja hyväksyntää, mutta ne voivat auttaa ihmistä elämän valinnoissa. Pyhiinvaelluksella jokainen askel voi olla rukousta ja vaellus voi olla luottamusharjoitus, joka antaa rohkeutta elämän valintoihin. Luterilaiseen kirkkoon on tullut myös luostareita ja retiriittikeskuksia, joissa voi keskittyä rauhoittumiseen, hiljentymiseen ja rukoukseen.

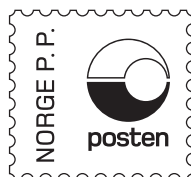
Elämässä tarvitaan työtä ja rukousta, mietiskelyä ja toimintaa. Rukoile, niinkuin mikään muu ei auttaisi kuin rukouksesi. Tee työtä niinkuin kaikki olisi vain työsi varassa. Tällä ei tarkoiteta vain palkkatyötä, vaan mitä tahansa maailman, läheisten tai kaukaisten ihmisten hyväksi tehtävää työtä.

Ei ole helppoa raivata elämässä tilaa rukoukselle. Elämä täyttyy kaikesta muusta - tärkeästäkin. Kuitenkin rukous antaa suunnan ja merkityksen työlle. Se rohkaisee elämään niin, että maailma olisi parempi paikka jokaiselle ihmiselle - koko luomakuntaa unohtamatta. Juuri tämä aika tarvitsee rukousta. Hiljaisuus on rukouksen muoto, jossa sydän avautuu Jumalalle ilman sanoja. Kynttilän sytyttäminenkin voi olla rukousta. Isä Meidän on aina hyvä rukous. Tässä vielä Martti Lutherin rukous:

Herra Kristus, minä pysyn sinussa ja riipun sinussa ja uskon sinuun,
sillä sinä olet ainoa, jonka varassa se on mahdollista.
Tähän suuntaan pyrin, kymmenen käskyä pidän mielessä ja opettelen tekemään hyviä töitä.
Mutta pääasiani olkoon, että pysyn kiinni sinussa, koska vain sinun kauttasi saan lahjaksi elämän.

PRIORITY

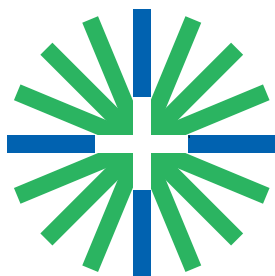

Avsender
Den finske menigheten i Norge
Oslo gate 40
0192 OSLO

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge

+47 22 42 22 15
post@finskekirken.no

www.finskekirken.no
www.facebook.com/finskekirken
www.instagram.com/finskekirken
www.evl.fi/ulkosuomalaiset

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE